

Warszawa, 16 września 2015 r.

**Opinia do ustawy o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych,
ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw**

(druk nr 1071)

I. Cel i przedmiot ustawy

Celem nowelizacji jest zapewnienie zgodności ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz. Urz. UE L 48 z 23.02.2011, str. 1), a także ujednoczenie i uproszczenie systemu naliczania odsetek w całym obrocie cywilnoprawnym.

Jak wskazano w uzasadnieniu do projektu ustawy „*Oczekiwanym efektem nowelizacji jest zwiększenie ochrony wierzycieli przez wyeliminowanie ryzyka ustalania odsetek na poziomie niższym niż wynikający z przepisów dyrektywy. Proponowane zmiany mogą przyczynić się do zmniejszenia zatorów płatniczych i tym samym poprawy dyscypliny płatniczej (zmniejszenie opłacalności opóźniania płatności w transakcjach handlowych)*”. Ponadto celem nowelizacji jest zapewnienie spójności mechanizmów naliczania odsetek w obrocie cywilnoprawnym oraz zwiększenie przejrzystości rozwiązań poprzez doprecyzowanie przepisów wywołujących problemy z interpretacją i stosowaniem.

W celu zapewnienia w polskim systemie prawnym jednolitości rozwiązań w zakresie naliczania odsetek w obrocie cywilnoprawnym ustawa wprowadza jeden mechanizm naliczania tych odsetek, zarówno w transakcjach w obrocie profesjonalnym, jak również w obrocie nieprofesjonalnym i w transakcjach z udziałem konsumentów.

W ustawie o terminach zapłaty w transakcjach handlowych wprowadzono, wynikający wprost z dyrektywy 2011/7/UE, mechanizm naliczania odsetek za opóźnienie, zgodnie

z którym odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych stanowią sumę stopy referencyjnej i 8 punktów procentowych.

W celu zapewnienia spójności mechanizmów naliczania odsetek w obrocie cywilnym wprowadzono zmiany w Kodeksie cywilnym. Główna zmiana polega na wprowadzeniu mechanizmu ustalania odsetek cywilnych w oparciu o stopę referencyjną Narodowego Banku Polskiego. Odsetki ustawowe (kapitałowe) w obrocie nieprofesjonalnym będą równały się sumie stopy referencyjnej i 3,5 punktów procentowych, natomiast odsetki za opóźnienie będą równały się stopie referencyjnej i 5,5 punktów procentowych (zmiany w art. 359 § 2 oraz art. 481 § 2 Kc).

W konsekwencji tych zmian, mechanizm ustalania wysokości odsetek maksymalnych także został oparty na stopie referencyjnej NBP, zamiast – jak obecnie – na lombardowej. Przyjęto, że odsetki maksymalne – zarówno odsetki kapitałowe, jak i odsetki za opóźnienie, będą stanowiły dwukrotność wysokości odpowiednio odsetek kapitałowych i odsetek za opóźnienie.

Jednocześnie, biorąc pod uwagę pewność obrotu handlowego, dodano przepisy, które zawierają obowiązek ogłaszania przez Ministra Sprawiedliwości, w drodze obwieszczenia, wysokości odsetek ustawowych oraz wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie. Wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych ogłaszana będzie natomiast przez Ministra Gospodarki.

Ustawa wyłącza stosowanie uregulowań Kodeksu cywilnego w zakresie odsetek za opóźnienie do transakcji handlowych w rozumieniu ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Zastosowanie do transakcji handlowych będą miały natomiast przepisy o odsetkach maksymalnych, w przypadku gdy strony ustalą w umowie odsetki w wysokości wyższej niż przewiduje to ustawa.

Ponadto w ustawie o terminach zapłaty w transakcjach handlowych wprowadzono następujące zmiany:

- 1) przyjęto rozwiązanie, zgodnie z którym wysokość stopy referencyjnej, stanowiącej podstawę ustalenia wysokości odsetek za opóźnienie, ustalana będzie dwa razy w roku: dla I półrocza – 1 stycznia danego roku, dla II półrocza – 1 lipca danego roku;
- 2) w celu wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych wprowadzono przesłankę warunkującą możliwość wydłużenia terminu zapłaty oraz ustalenia terminu na przeprowadzenie badania zgodności towaru lub usługi z umową w brzmieniu

wynikającym wprost z dyrektywy („rażąca nieuczciwość wobec wierzyciela”) jednocześnie dookreślając rozumienie pojęcia „rażąca nieuczciwość”;

- 3) w celu prawidłowego wdrożenia postanowień dyrektywy 2011/7/UE dodano przepis, zgodnie z którym dłużnik i wierzyciel nie mogą uzgadniać terminu doręczenia faktury lub rachunku;
- 4) doprecyzowano art. 10 budzący wątpliwości w praktycznym stosowaniu – w przepisie tym jednoznacznie wskazano, że równowartość kwoty 40 euro przysługująca wierzycielowi z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności jest naliczana od transakcji handlowej, co przesądza, że wierzycielowi przysługuje jedno roszczenie o równowartości 40 euro w odniesieniu do jednej umowy; jedynie w przypadku ustalenia w umowie, że świadczenie pieniężne (zapłata) następować będzie częściami, rekompensata przysługiwać będzie odrębnie od każdej niezapłaconej części;
- 5) przewidziano możliwość ustalenia w umowie harmonogramu płatności w ratach, pod warunkiem, że ustalenie takie nie będzie rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela;
- 6) doprecyzowano art. 12 w taki sposób, aby jednoznacznie wskazywał, iż krajowa lub regionalna organizacja, której celem statutowym jest ochrona interesów podmiotów objętych zakresem podmiotowym tej ustawy, ma legitymację do wytaczania powództwa na rzecz tych podmiotów lub też do przyłączania się do toczącego się już postępowania;
- 7) uzupełniono art. 13 o normę, zgodnie z którą, w przypadku gdy postanowienia umowy ograniczające uprawnienia wierzyciela lub obowiązki dłużnika, o których mowa w ustawie, są nieważne, w ich miejsce stosuje się przepisy ustawy.

Przepisy art. 3–50 oraz art. 52–54 nowelizacji przewidują zmiany w szeregu ustaw szczegółowych, które są następstwem zmian wprowadzonych w Kodeksie cywilnym.

Nowelizacja ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (art. 51), koreluje zmiany dokonywane tą ustawą w Kodeksie postępowania cywilnego z ustawą z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw.

W związku z wprowadzeniem nowego mechanizmu naliczania odsetek skutkującego zmianą wysokości odsetek, w tym wysokości odsetek maksymalnych, które strony zamieszczają w umowach cywilnoprawnych, dodano przepisy przejściowe. Zgodnie z nimi, do transakcji handlowych zawartych przed dniem 1 stycznia 2016 r. zastosowanie będą miały przepisy dotychczasowe. Natomiast, z uwagi na charakter postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, tj. ustalenie treści istotnych warunków umowy w specyfikacji

istotnych warunków zamówienia, przepisy dotychczasowe będą miały zastosowanie do transakcji handlowych zawieranych w wyniku przeprowadzenia postępowań o udzielenie zamówienia publicznego, na podstawie przepisów ustawy – Prawo zamówień publicznych, wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Oznacza to, że do umów o zamówienie publiczne zawieranych po dniu wejścia w życie tej ustawy, będą miały zastosowanie przepisy w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją.

Na mocy art. 56 do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Przepis ten dotyczy zarówno odsetek naliczanych na podstawie Kodeksu cywilnego, jak i wynikających z ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

Mając na względzie, że przepisy ustawy określają, przede wszystkim, warunki wykonywania działalności gospodarczej, jej termin wejścia w życie wyznaczono na dzień 1 stycznia 2016 r., uwzględniając w tym zakresie wytyczne wynikające z uchwały nr 20 Rady Ministrów z dnia 18 lutego 2014 r. w sprawie zaleceń ujednoczenia terminów wejścia w życie niektórych aktów normatywnych (M.P. poz. 205). Wyjątkiem są zmiany wprowadzane w ustawie z dnia 24 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 875), ustawie z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. poz. 978 i 1259) oraz ustawie z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw – wejdą one w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia niniejszej ustawy.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Rada Ministrów przyjęła projekt na posiedzeniu 21 lipca 2015 r. Projekt wpłynął do Sejmu 24 lipca br. W dniu 29 lipca br. został skierowany do pierwszego czytania na posiedzeniu Sejmu i do zaopiniowania przez organizacje samorządowe. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac legislacyjnych został upoważniony Minister Gospodarki. Projekt trafił do dalszych prac w Komisji Gospodarki. Do najistotniejszych zmian wprowadzonych do ustawy na etapie prac sejmowych należy zaliczyć:

- 1) doprecyzowanie art. 12 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych poprzez określenie zasad, na jakich krajowa lub regionalna organizacja, której celem statutowym jest ochrona interesów podmiotów objętych zakresem podmiotowym tej ustawy, będzie

wytaczać powództwa na rzecz tych podmiotów lub uczestniczyć w toczących się już postępowaniach;

- 2) modyfikację przepisów art. 359 § 2 oraz art. 481 § 2 Kodeksu cywilnego określających wysokość odsetek ustawowych (kapitałowych) w obrocie nieprofesjonalnym – będą one równały się sumie stopy referencyjnej i 3,5 punktów procentowych, natomiast odsetki za opóźnienie będą równały się sumie stopy referencyjnej i 5,5 punktów procentowych (projekt przewidywał, że odsetki ustawowe będą równały się sumie stopy referencyjnej i 3 punktów procentowych, zaś odsetki za opóźnienie – sumie stopy referencyjnej i 5 punktów procentowych);
- 3) wprowadzenie zmian dostosowujących w następujących ustawach: ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych, ustawie z dnia 24 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw, ustawie z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne, ustawie z dnia 10 lipca 2015 r. o Agencji Mienia Wojskowego, ustawie z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym oraz ustawie z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw;
- 4) wprowadzenie szeregu poprawek o charakterze ujednocającym terminologię zmienianych ustaw oraz techniczno-legislacyjnym;
- 5) modyfikację daty wejścia ustawy w życie – przesądzono, że zmiany wprowadzane w: ustawie z dnia 24 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw, ustawie z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne oraz ustawie z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw wejdą w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia ustawy.

Sejm uchwalił ustawę na 99. posiedzeniu w dniu 11 września 2015 r. w brzmieniu zawartym w sprawozdaniu komisji (druk sejmowy nr 3884).

III. Uwagi szczegółowe

- 1) art. 1 pkt 2, art. 4 ust. 2 pkt 3 – definiując pojęcie „odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych” ustawodawca wskazuje m.in., że odsetkami tymi są odsetki „za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego w transakcjach handlowych”. Ponieważ z art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 wynika jednoznacznie, w jakich okolicznościach odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych będą przysługiwały (wierzyciel spełnił świadczenie, ale nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie), nasuwa się pytanie, czy celowe jest, aby zarówno wskazana definicja, jak i przepisy materialne określały analogiczne co do treści (mimo że inaczej sformułowane) przesłanki powstania roszczenia o zapłatę odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych. Skoro ustawodawca jednoznacznie określił przesłanki w przepisach materialnych, normatywnie zbędne (brak nowości normatywnej) jest powielanie ich w definicji. Podobną wątpliwość wyraził Sąd Najwyższy w swojej opinii o projekcie ustawy z dnia 8 września 2015 r. W związku z powyższym proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 2, w pkt 3 skreśla się wyrazy „za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego w transakcjach handlowych”;

- 2) w związku ze zmianami art. 359 § 2 i art. 481 § 2 Kodeksu cywilnego (rozdzielenie odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie) oraz wprowadzeniem do ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych instytucji odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych, nasuwa się pytanie, o jakiego rodzaju odsetkach stanowi nienowelizowany art. 6 ust. 1 drugiej z wymienionych wyżej ustaw (dotychczas przepis ten mówił o odsetkach ustawowych). Warto przy tym wziąć pod uwagę, że każdy z wymienionych wyżej rodzajów odsetek będzie miał inną wysokość. Z art. 3 ust. 3 lit. b wdrażanej dyrektywy 2011/7/UE wynika, iż art. 6 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych powinien stanowić o prawie wierzyciela do **odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych**. Sformułowanie propozycji poprawki będzie możliwe po ustaleniu woli ustawodawcy w tym zakresie.

- 3) art. 1 pkt 4 lit. b, art. 7 ust. 2 – w przepisie tym przewidziano, że termin zapłaty określony w umowie nie może przekraczać 60 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, chyba że strony w umowie **wyraźnie** ustalą inaczej. Wątpliwości budzi wskazanie, iż modyfikacja przez strony transakcji handlowej dyspozycji art. 7 ust. 2 musi być **wyraźna**. Posługując się przysłówkiem „wyraźnie” należy uwzględnić, że może on budzić wątpliwości interpretacyjne. Zgodnie z § 8 ust. 1 Zasad techniki prawodawczej, formułując przepisy należy posługiwać wyrażeniami językowymi w ich podstawowym znaczeniu (tzn. w tym, które w przypadku wieloznaczności uznawane jest za pierwszoplanowe; pierwszym ze znaczeń wskazanych w definicji danego wyrażenia w słowniku). Określenie „wyraźnie” w jego podstawowym znaczeniu oznacza „łatwo zauważalny”, „łatwo wyodrębniany zmysłami”. W kolejnych znaczeniach określenie to oznacza „dobrze słyszalny, dobrze widoczny”, „dający się łatwo i jednoznacznie zrozumieć” oraz „oczywisty, jawny, niedwuznaczny”.¹⁾ W związku z tym nasuwa się pytanie, czy wolą ustawodawcy jest, aby postanowienie umowy wyłączające stosowanie ustawowej zasady było wyłącznie łatwo zauważane, czy też może o to, aby wyłączenie było jednoznaczne (jednoznacznie rozumiane przez strony). Nie bez znaczenia jest także fakt, że zgodnie ze *Słownikiem języka polskiego PWN* synonimem przymiotnika „wyraźny” są przymiotniki: nieukrywany, nieskrywany, jawny, widoczny, ostry, uchwytny, eksplicytny, zaś przysłówka „wyraźnie” przysłówki: zauważalnie, ewidentnie, na wskroś (na skroś), najwyraźniej, zdecydowanie, widocznie, jawnie.

Analizując tę kwestię należy wziąć również pod uwagę, że np. w nowelizowanym art. 7 ust. 1 przewidując, że strony mogą uzgodnić w umowie wyższe odsetki niż odsetki za opóźnienie w transakcjach handlowych, nie wskazano, iż postanowienie umowne musi być wyraźne (że strony mają **wyraźnie** uzgodnić wyższe odsetki). Wydaje się, że w tym przypadku ustawodawca uznał to za oczywiste.

Zestawienie ze sobą nowelizowanych art. 7 ust. 1 i 2 będzie mogło prowadzić do wniosku, że skoro ustawodawca w ust. 1 nie wskazał, że uzgodnienie wyższych odsetek musi być wyraźne, to oznacza że takie być nie musi. Wynika to z przyjęcia założenia racjonalności językowej i logicznej prawodawcy – gdyby ustawodawca chciał,

¹⁾ za: *Słownik języka polskiego PWN* (<http://sjp.pwn.pl/slowniki/wyra%C5%BAnie.html>) oraz *Słownik języka polskiego pod red. W. Doroszewskiego*.

żeby postanowienie umowne było wyraźne, nakazałby to analogicznie, jak to uczynił w art. 7 ust. 2.

Mając powyższe na względzie, należałoby się zastanowić nad celowością użycia w nowelizowanym art. 7 ust. 2 wyrazu „wyraźnie” i ewentualnym jego skreśleniem.

- 4) art. 1 pkt 6, art. 8a – w przepisie tym wskazano, że data otrzymania faktury lub rachunku nie podlega porozumieniu między dłużnikiem a wierzycielem. Jak wynika z uzasadnienia projektu ustawy „celem tego przepisu było wyeliminowanie możliwości zawierania porozumień, które prowadziłyby do nadmiernego odsuwania w czasie doręczania faktury, co w efekcie wpłynęłoby na odroczenie powstania roszczenia o odsetki”. Nie kwestionując samego rozwiązania, należy wskazać, iż powinno być one sformułowane w sposób uwzględniający inne przepisy. Skoro termin zapłaty liczy się od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, art. 8a powinien odnosić się nie do otrzymania, ale doręczenia tychże. Co więcej, ustawodawca odnosząc przepisy zarówno do wierzyciela, jak i dłużnika posługuje się w nich określeniem „strony transakcji handlowej”. Należałoby również ograniczyć liczbę określeń, którymi ustawodawca posługuje się w celu nazwania konsensusu stron transakcji handlowej.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 6, art. 8a otrzymuje brzmienie:

„Art. 8a. Strony transakcji handlowej nie mogą ustalić daty doręczenia faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub usługi.”;

- 5) art. 1 pkt 8, art. 10 ust. 3 – Zasady techniki prawodawczej stanowią, że w przypadku gdy od któregoś z elementów przepisu merytorycznego przewiduje się wyjątki lub jeśli któryś z elementów wymaga uściślenia, przepis formułujący wyjątek lub uściślenie zamieszcza się po tym przepisie (§ 23 ust. 3 Zasad techniki prawodawczej). Z taką sytuacją mamy do czynienia w przypadku nowelizowanych art. 10 ust. 3 i art. 11 ust. 2. Wprawdzie art. 11 ust. 2 nie jest zamieszczony bezpośrednio po art. 10 ust. 3, niemniej fakt, że przepisy których relację ustawodawca próbuje określić zawarte są w dwóch bezpośrednio następujących po sobie artykułach, skutkuje tym, że wzajemna relacja przepisów zawartych w tych przepisach nie budzi żadnych wątpliwości. Nie należy – co

do zasady – formułować „zastrzeżeń” w celu określenia relacji pomiędzy następującymi po sobie artykułami (ustępami w nich zawartymi).

Nie bez znaczenia jest również to, iż określenie „z zastrzeżeniem” nie jest jednoznaczne, może być ono interpretowane jako „z wyjątkiem” albo „z uwzględnieniem”. W zależności od przyjętej interpretacji zastosowanie przepisu, do którego ustawodawca odsyła „zastrzeżeniem” wyłącza albo nie stosowanie przepisu zawierającego odesłanie.

Jeżeli wyjątkowo istnieje konieczność poinformowania adresata, iż w innym przepisie sformułowano wyjątek od normy, używa się wyrażenia „z wyjątkiem”, jeżeli natomiast ustawodawca dostrzega konieczność poinformowania adresata, iż w innym przepisie sformułowano uszczegółowienie normy, zaleca się stosowanie wyrażenia „z uwzględnieniem” (uzgodnione w 2011 r. rekomendacje dla legislatorów rządowych, sejmowych i senackich).

Kierując się powyższym, biorąc pod uwagę, że sformułowanie „z zastrzeżeniem art. 11 ust. 2 pkt 2” nie ma żadnej wartości normatywnej oraz uwzględniając § 11 Zasad techniki prawodawczej, proponuje się skreślenie kwestionowanego odesłania.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 8, w art. 10 w ust. 3 skreśla się wyrazy „, z zastrzeżeniem art. 11 ust. 2 pkt 2”;

- 6) art. 1 pkt 8, art. 11 ust. 2 – kierując się § 10 Zasad techniki prawodawczej, należałoby skorelować terminologię nowelizowanych ust. 1 i 2 w art. 11.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 8, w art. 11 w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli strony transakcji handlowej ustaliły w umowie, że świadczenie pieniężne będzie spełniane w częściach, uprawnienie do:”;

- 7) art. 1 pkt 9, art. 11b – jak się wydaje, formułując art. 11b ustawodawca chciał udzielić jednoznacznej odpowiedzi na pytanie, jaką wartość stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego należy przyjąć, ustalając wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych w odniesieniu do odsetek należnych za okres 1 stycznia –

30 czerwca oraz 1 lipca – 31 grudnia, mając na względzie, iż w ciągu roku stopa ta może się zmieniać. Jeśli tak, dodawany art. 11b powinien przesądzać, jaką stopę referencyjną należy stosować do ustalenia wysokości odsetek należnych za wskazane wyżej okresy, a nie określać, do kiedy będzie się stosowało stopę referencyjną z dnia 1 stycznia i z dnia 1 lipca. Trzeba mieć przy tym na względzie, że przedmiotem ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych nie jest określenie zasad (czasu, „ważności”) stosowania stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego, ale określenie m.in. sposobu ustalania wysokości przysługujących wierzycielowi odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych. Jeżeli trafnie odczytano intencję prawodawcy, proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 9, art. 11b otrzymuje brzmienie:

„Art. 11b. Do ustalenia wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych stosuje się stopę referencyjną Narodowego Banku Polskiego obowiązującą w dniu:

- 1) 1 stycznia – do odsetek należnych za okres od dnia 1 stycznia do dnia 30 czerwca;
- 2) 1 lipca – do odsetek należnych za okres od dnia 1 lipca do dnia 31 grudnia.”;

- 8) art. 56 – formułując art. 56 ustawodawca zapewne chciał, aby przepis ten odnosił się do określenia wysokości odsetek (ustawowych, maksymalnych), a nie do odsetek jako takich w transakcjach handlowych. Gdyby przepis odnosił się do odsetek jako takich, można byłoby go uznać za zbędny jako mieszczący się swoim zakresem w szerszym zakresie art. 55 ust. 1 (przepis ten reguluje wpływ nowelizacji na transakcje handlowe, rozumiane jako umowy, zawarte przed dniem wejścia w życie nowelizacji).

Propozycja poprawki:

w art. 56 po wyrazie „Do” dodaje się wyrazy „ustalenia wysokości”.

Jakub Zabielski

Główny legislator